

Eenvoud siert de mens

Column

Ik heb een zwak voor bescheiden mensen. Nou, laat ik het anders zeggen, ik kan helemaal niks met pochers. Brallerige types die met veel poeha de energie in een ruimte claimen. Vorige week bijvoorbeeld vroeg ik vanaf het podium aan een man in het publiek wat hij voor werk deed. Hij antwoordde dat hij binnen de ICT-afdeling van een bedrijf 80 mensen aanstuurt. Blijkbaar vond hij dat heel belangrijk om erbij te vertellen, dat hij tachtig mensen aanstuurt. Nou weet ik niet of de rest van het publiek na afloop met deze borstklopper op de foto is gegaan vanwege het feit dat hij tachtig mensen aanstuurt, maar op mij heeft zo'n opmerking in ieder geval nul impact. Al stuur je drie miljoen mensen aan. Ik waardeer mensen om hoe ze zijn, en niet om wat ze hebben, waar ze wonen of hoeveel mensen ze aansturen. Wat dat betreft ben ik volledig ongevoelig voor status.

We trekken nu twee weken samen op en ik stuit van de ene verbazing in de andere

Daarom kan ik ook zo intens genieten van Marc. Marc is deze weken mijn steun en toeverlaat tijdens de stadiontour. 'Tourmanager' zouden velen die functie noemen. Marc niet. Marc omschrijft zijn baan als 'manusje-van-alles'. Hij regelt, belt, zorgt, haalt koffie, stuurt en sjouwt. Overigens is Marc niet zijn echte naam want ik respecteer zijn privacy. Of ja, hij heet wel Marc maar dan met een 'k'. We trekken nu twee weken samen op en ik stuit van de ene verbazing in de andere. Dat ie onder andere tourmanager is bij Guus Meeuwis wist ik. En bij Direct. En de Heideroosjes. Bij Bløf, Golden Earring en Miss Montreal. Dat had hij me ooit eerder verteld, toen ik hem daar specifiek naar vroeg. Maar toen hij afgelopen weekend tijdens het eten even terloops meldde dat hij ook nog een paar dagen de stagemanager is geweest van mijn grote held Prince, kukelde ik bijkans van mijn stoel.

Maar Prince was niet zo aardig vertelde Marc. Bryan Adams wel. En Toots Tiele-

mans ook. En met Bruce Springsteen had hij ook ooit een leuk gesprek gehad. Na diens optreden op Pinkpop. „Heel gewone kerel is dat”, vertelde hij tussen twee happen schnitzel door.

Ik kreeg niks meer door mijn keel op dat moment. Tegenover mij zat Marc, uit Lierop. Die de grootste artiesten ter wereld de hand had geschud toen handen schudden nog mocht. Maar op Marc had dat allemaal vrij weinig indruk gemaakt. „Zijn ook maar gewoon mensen.”

In een poging om het gesprek nog een beetje in balans te krijgen qua interessante anekdotes, vertelde ik dat het Robbie Williams-optreden op Pinkpop in 1999 veel indruk op mij had gemaakt. Omdat hij het vijandige publiek volledig voor zich wist te winnen. „Daar heb ik voor een optreden nog ooit mee gevoetbald, met Robbie Williams. Gave kerel. En een verrèkt goeie voetballer”, zei Marc.

Ik moest bijna huilen. Wat een feest om nog twee weken met deze ultra-nuchtere Brabander in de kleedkamer te mogen vertoeven. Bescheiden mensen, ik houd ervan...